

rådigheden. Er midlerne eksempelvis brugt i uddannelsesøjemed, til dækning af nødvendige leveomkostninger eller til at opretholde den almindelige levestandard, som den pågældende har haft under ægteskabet, synes det ovenfor nævnte resultat ikke at kunne betegnes som urimeligt. En anden vurdering kan derimod anlægges, hvis den pågældende har ydet uforholdsmæssig store gaver til tredjemand eller bortødslet pengene, og de værdier, hvorom der er tale, i sig selv er af ikke ubetydelig størrelse.

I sådanne specielle tilfælde vil den anden ægtefælle imidlertid have al mulig anledning til ved oprettelse af ægtepagt at sikre sig mod fornyet ligedeling i tilfælde af gentagen separation. Oprettes der ikke ægtepagt, kan det formentlig antages, at reglerne i skiftelovens § 69 a, jfr. § 69, eller disse bestemmelsers analogi vil kunne bringes i anvendelse. Efter disse regler kan det ved skifte i anledning af separation eller skilsmisse bestemmes, at hver af ægtefællerne i det omfang, det findes begrundet, forlods skal udtage så meget af fællesboet, som svarer til, hvad han har indbragt i boet ved ægteskabets indgåelse eller senere erhvervet ved arv eller gave, eller hvad han har overført til fællesboet fra eget særeje. Betingelsen er efter § 69 a, at en ligedeling vil være åbenbart urimelig, navnlig fordi ægteskabet har været kortvarigt og uden økonomisk fællesskab af betydning. Selv om det således fremhæves, at bestemmelsen særligt tager sigte på kortvarige ægteskaber, d.v.s. op mod 5 år, er det ikke udelukket at anvende bestemmelsen, selv om der er tale om et ægteskab af længere varighed, såfremt en ligedeling, f. eks. i tilfælde som de skitserede, vil være åbenbart urimelig.

Justitsministeriet finder herefter ikke, at der er anledning til at søge indført nye regler for at afværge eventuelle urimeligheder.

Det tilføjes, at en ordning, hvorefter det, som ægtefællerne medbringer ved samlivets genoptagelse, skal betragtes som særeje, og det, som de erhverver under samlivet, som fælleseje, ville betyde en meget vidtgående principiel ændring af den almindelige formueordning i ægteskabet, og at gennemførelsen af en sådan ordning ved genoptagelse af samlivet efter separation måtte give anledning til alvorlige betænkeligheder.

Spørgsmål 21:

Hvorledes bør en bestemmelse om ret til skilsmisse, såfremt ægtefællerne på grund af uoverensstemmelse er enige herom, og der ikke er fællesbørn i ægteskabet, efter ministerens opfattelse udformes, såfremt en sådan ønskes indført?

Svar:

En sådan regel, der i givet fald måtte placeres efter § 35 i ægteskabslovforslaget, kunne tænkes udformet således:

„Ægtefæller, der ikke har fællesbørn, har ret til skilsmisse, når de (på grund af dyb og varig uoverensstemmelse) mener ikke at kunne fortsætte ægteskabet og er enige om at søge skilsmisse“.

Såfremt man i forslagets § 33 udelader ordene „på grund af dyb og varig uoverensstemmelse“, jfr. justitsministeriets besvarelse af udvalgets spørgsmål 17, bør disse ord også udelades af den her formulerede bestemmelse.

Det må fremhæves, at en bestemmelse af det i spørgsmålet angivne indhold vil udelukke skilsmisse, uanset fællesbørnernes alder, og uanset om fællesbørnene eventuelt er bortadopteret. På den anden side vil bestemmelsen give ret til skilsmisse, uanset om en af ægtefællerne fra tiden før ægteskabet har et særbarn, som måske i en årrække har opholdt sig i det fælles hjem, og hvis tarv derfor med samme styrke som fællesbørns kan tale imod skilsmisse. Hertil kommer, at udtrykket „fællesbørn“ næppe med sikkerhed omfatter adoptivbørn.

Det tilføjes, at betydningen af en adgang til umiddelbar skilsmisse bliver formindsket, når separationstiden som foreslået nedsættes til 1 år.

Spørgsmål 22:

Ministeren anmodes om at formulere ændringsforslag, hvorefter fristerne i forslagets §§ 37-39 bliver 2 år.

Svar:

1. En nedsættelse af fristerne i lovforslagets §§ 37 og 39 til 2 år vil overflødig gøre reglen i forslagets § 38 om skilsmisse, når en ægtefælle mod den anden ægtefælles vilje og uden fyldestgørende grund har ophævet sam-